

მხედლ თუმანიშვილის სახელობის
თეატრალური სკოლების განვითარების
ფონდი

Tumanishvili Theatre Foundation

ქართული პიესა 2015

გამომცემლობა „კენტავრი“
თბილისი
2016

დიდი შესვენება

პიესა ერთ მოქმედებად

მოქმედი პირები:

გურამი (გუგა) ნატრადე - (29)

მარიკა (გუგას მეუღლე) - (27)

გურის კლასელები - (29-30)

კახა ციციშვილი – **ციცი**

დათო კუკულაძე – **კუკუ**

უნა გულორდავა – **გულო**

ლევან ნასიძე – **ჩომბე** (სმა ტელეფონიდან)

ვოვა ფონხუა – **ვოვა**

მაყურებლისთვის განკუთვნილი სკამები სცენაზე წრეზეა დალაგებული. სცენის შუაგულში სკოლის ძველი მერხებია ჩამწკრივებული. იქმნება საკლასო ოთახის შთაბეჭდილება. შემოდის ციცი, გულო და კუკუ. ბიჭებს ხელში პოლიეთილენის პარკები და ფარნიანი მობილურები უჭირავთ.

ციცი: შუქი აანთე.

გულო შუქს ანთებს. ბიჭები უხმოდ ათვალიერებენ საკლასო ოთახს.

გულო: ხედავ შეენ?!... ხელი არაა ნახლები. მერხებიც კი არ შეუცვლიათ.

ბიჭები პარკებს ალაგებენ და მერხებს შორის იწყებენ სიარულს.

კუკუ: შეელებათ მაინც ამჩემისებს.

ციცი: კუკუ, შენი დახატული სპილო.

კუკუ: ჰო, ვხედავ.

გულო: ამ მერხებზე 45 წუთი როგორ ვძლებდით, ტო?!

კუკუ ერთ-ერთ მერხთან ჩერდება.

ციცი: კუკულაძე, რა იყო?

კუკუ: მოდი აქ.

ციცი კუკუსთან მიდის და მერხს უყურებს.

გულო: ფოხხუას მერხი?

ციცი ჭიბიდან დანას იღებს, ხსნის და მერხიდან წარწერის გაფხეკას იწყებს.

გულო: რა აწერია?

ციცი: არაფერი.

გულო: აბა რატო აფხიკავ.

გულო ციცისთან მიდის და მერხზე ნაწერს უყურებს.

გულო: ვისი დაწერილია?

ციცი: ვისი დაწერილი იქნება?

ციცი დანას ჭიბეში აბრუნებს და პარკების გახსნას იწყებს.

ციცი: ჰე, მოდი, მერხები შევკრათ.

ბიჭები მერხებს ეზიდებიან. გულო სასმელს და საჭმელს იღებს პარკებიდან და მერხებზე ალაგებს.

კუკუ: მომიყევი რა ერთი ნორმალურად.

ციცი: მისული ვიყავი-მეთქი.

კუკუ: ისევ იქ ცხოვრობს?

ციცი: დედამისი დამხვდა და ახალი მისამართი მითხრა.

იცი, რა შეცვლილია?!

კუკუ: შეცვლილი იქნება, დაბერებული...

ციცი: თვითონ.

გულ: შეცვლილი მაინც როგორი?

ციცი: ცოლი ყავს, მუშაობს.

გულ: მიდი, ნუ ატრაკებ.

ციცი: არ ვატრაკებ, ძმაო.

კუკუ: სად მუშაობს?

ციცი: ბანკში, გაყიდვების მენეჯერია.

გულ: მოყევი რა?

ციცი: რა მოყევე, ძველ სახლში ვიყავი, დედამისი დამხვდა, ძლივს მიცნო... გაუჭნერდი ცოტა ხანი. მისამართი მითხრა, მობილურის ნომერიც, ავდექი და პირდაპირ სახლში დავადექი.

კუკუ: მერე?

ციცი: მერე კარი ცოლმა გამიღო. მეთქი გუგას კლასელი ვარ-თქო. მაგრა გაუკვირდა, სახლში შემოდიო, გუგა სამსახურშიაო, მოიცა დაუურეკავო, იმანაც ნახევარ საათში ვამთავრებ სმენას და მოვალ, დამელოდოს, არ წავიდესო, მარიკას უთხრა.

გულ: რა გაუკვირდა, კლასელი ვარო, რო უთხარი?!

ციცი: ხო რა, არაფერი მოუყოლია კლასელებზე და არც ქონია ვინმესთან ურთიერთობაო. ცოტა ხანი ვისხედით, ყავა დამალევიანა, რაღაცეებზე შელაპარაკა.

კუკუ: რა რაღაცეებზე?

ციცი: რაღაცეებზე რა, არ მახსოვს.

გულ: იტორავეთ, შეჩემა?!

ციცი: არა, შეჩემა...

კუკუ: აბა რას იზამდა ეს.

ციცი: შენზე ჭორიკანას არ შევაგინო ეხლა.

კუკუ: აბა რა რაღაცეებზე, თქვი.

ციცი: ბიჭო, ლარის კურსზე, პური რო გაძვირდა, რაღაც

სერიאלებზე, რა გამიტრაკეთ, ე?!

კუკუ: კაი გოგოა?

ციცი: რას ნიშნავს კაი გოგოა?!

გულ: კაი ტიპიაო ანუ, კუკუს უნდოდა ეკითხა.

ციცი: კი, კაი ტიპია.

გულ: შვილი?

ციცი: მგონი ელოდებიან.

გულ: გითხრეს?

კუკუ: რა თქმა უნდოდა, მუცელი ეტყობა ალბათ.

ციცი: არაფერი არ ეტყობა და არც უთქვამთ. მაგრამ მგონია, რო ელოდებიან.

კუკუ: მერე?

ციცი: მერე მოვიდა რა. ცოლმა გაუღო კარი, ოთახში რო შემოვიდა, მიხვდი, რო უკვე ნალაპარაკები ქონდათ ჩემზე. დაიბნა, მაგრამ კარგად შემხვდა. ცოტა ხანი სამივე ვისხედით, ვლაპარაკობდით.

კუკუ: კაი სახლი აქვთ?

ციცი: ქირით არიან.

კუკუ: დღევანდელზე რა გითხრა?

ციცი: ბიჭები შეკრებას ვაპირებთ სკოლაში-მეთქი. 15 წელი გავიდა, რაც დავამთავრეთ და ბანკეტის მერე ერთხელ არ შევეკრებოდავართ-თქო. მარიკამ, ამ ცოლმა, მეც მინდაო, მეთქი ცოლები კი არა, კლასელ გოგოებს არ ვპატიუებთ-მეთქი, მარტო ბიჭები ვიკრიბებით-მეთქი. ისე ვუთხარი რა, რო არ წყენოდა.

გულ: მერე?

ციცი: გუგამაც კაიო. ავდექი და წამოვედი. 10-ზე ჩვენ კლასში-მეთქი.

კუკუ: ეგრევე დაგთანხმდა?

ციცი: ხო რა, ეგრევე.

გულ: რომელი საათია?

კუკუ: 5 აკლია.

ციცი: მოვა სადაცაა.

ბიჭები მერხებზე სხდებიან და ჩუმად ელოდებიან. ნერვიულობა და შფოთი ეტყობათ.

პაუზა

კუკუ: ფონსუა?

ციცი: დამირეკავს, რომ მოიყვანენ.

გულ: იცის გუგამ?

ციცი: არ მითქვამს, თვითონაც არაფერი უკითხავს. არ გაუგია მგონი და არც არის საჭირო, გაიგე, კუკუ? კუკუ... კუკულაძე-მეთქი!

კუკუ: რა იყო?!

ციცი: რა ხდება?

კუკუ: არაფერი.

ციცი: გაიგე, რაც გითხარი?

კუკუ: ყრუ არ ვარ.

ციცი: წასვლა ხო არ გინდა?

კუკუ: წასვლა რო მინდა, რაზე შემატყვე?

ციცი: ცხვირი გაქვს იატაკში გარჭობილი და იმაზე... გკითხე ისე, გულორდავა, შენ?

გულ: მე, ძმაო, დაღევა მინდა.

სასმელს სწვდება და დასხმას იწყებს.

ციცი: მოიცადე ცოტა ხანი. ამას რო უბანში დავადექი იცი ეგ ამბავი? კუკუ?

კუკუ: რა ამბავი?

ციცი: უბნელ ბასიაკებთან ერთად რო იჯდა ფაცხაში. კაროჩე, მივედი, ყველა გამოწკეპილია, გეგონება, რაღაც მნიშვნელოვანი ხდება რა, როგორც იციან ხოლმე, დილას კოსტუმებით რო ჩალიჩობენ დასაღვეს. მივედი, გულო ვნახე, გადავკოცნე, უბნელმა ჯიგარმა – დაილოცეო, ძმაო.

გულ: ვალერამ.

ციცი: მომაწოდა ჭიქა. უცებ ეს ტიპი რა, ერთი 50 წლამდე ბიძაა.

გულ: რა ბიძა, 35 წლისაა.

ციცი: ხო, რაც არის, მათქმევინე, გესმის, კუკუ?

კუკუ: მესმის.

ციცი: მაგიდაზე დგება რა, ნახევარი ტანით ზემოთ ვაზის ფოთლებში იმალება და ჩამოდის. მეთქი გაგიმარჯოთ აქეთ-იქით, ვხიე ეს არაყი და ეს ბიძა მუჭით ყურძნის წვრილ ტოტებს მაწვდის რა, ძმაო, მიაყოლეო... რა

უკმური ხარ შეჩემა, ერთი გაგეღიმოს მაინც...

გულ: მაგრა გააქვს, შე გოიმო.

ციცი: მეც მაგას არ ვამბობ?! ჩავეღჭე, ისე გაასწორა, მიმიქარავს.

კუკუ: არ მინდა რა...

ციცი: რა?

კუკუ: წასვლა მინდა.

ციცი: სახლში გინდა?

კუკუ: სად მინდა, ეგ ჩემი საქმეა. მე გეუბნები, სად არ მინდა.

ციცი: ხოდა, სად არ გინდა?!

კუკუ: აქ არ მინდა, აქ! რო იძახი, გუგას გაუკვირდაო, მაგის ცოლს გაუკვირდაო, მე რა, არ გამიკვირდა? გულორდავა, არ გაგიკვირდა ეს რო გამოგეცხადა?

გულ: გამიკვირდა.

კუკუ: 15 წელია ერთმანეთი არ გვინახავს, ნახვას თავი დაანებე, არ მოგვიკითხავს. უცებ მეცხადები სახლში და უნდა შევიკრიბოთო, მეუბნები. თან სადმე რესტორანში ან სახინკლეში ან სადმე კი არა, კლასში. რომელს გახსოვთ ერთი კარგად ეს ბანძი სკოლა, ეს დედამოტყნული კლასი, თქვით რა უბრალოდ, რომელს გახსოვთ კარგად და გაფხუმიდები.

ციცი: თუ წასვლა გინდა, წადი.

კუკუ: ეხლა კაი დროსია. საერთოდ არ უნდა მოვსულიყავი. იცი, რისი ბრალია?

ციცი: რისი ბრალია?

კუკუ: რო დაგიჯერე და მოვედი, იმისი.

გულ: წადი მართლა, თუ არ გინდა, რა კონცერტებს მართავ აქ. გიჭერს ვინმე?

კუკუ: მინდა, მარა არ წავალ.

ციცი: აბა რაღას ატრაკებ?

კუკუ: ვჩუმიდები, ვსო.

გულ: ძმობას გაფიცებ, რისი თქმა გინდოდა?

კუკუ: ყლე რო ვარ, იმისი.

ბიჭებს ეცინებათ.

კუკუ: იცინეთ, ხო. ეგერ ჩომბე, ძმაო, ჭკვიანი კაცი, ზის

სახლში წყნარად.

ციცი: დავურეკავ კიდე, შეიძლება მოვიდეს.

სიჩუმე. შემოდის გუგა. ხელში სასმელი უჭირავს.

გუგა: კლასს გაუმარჯოს.

ციცი: ვა, მოხვედი?

ბიჭები დგებიან და გუგას სათითაოდ გადაკოცნით ესალმებიან.

გუგა: მოვედი ხო, აბა რა გეგონა?

ციცი: რა ვიცი, მეთქი არ მოხვიდოდი.

გულ: რავა ხარ გუგა?

გუგა: არამიშავს, თქვენ რავახართ? რატო არ უნდა მოესულიყავი?

ციცი: უნდა მოსულიყავი, აბა რა.

გუგა: მაგარი ადგილი კი აგირჩევიათ შესაკრებად.

კუკუ: მეც მაგას არ ვამბობ? იდეებ რა უყოს აღარ იცის ციციმ.

ციცი: ამაზე მაგარი ადგილი 15 წლის უნახავი კლასელების შესაკრებად მეტი რა გინდათ, ძმაო. რითი ხართ უკმაყოფილო?

კუკუ: შენ იყავი, კაცო, კმაყოფილი.

ციცი: გუგა.

გუგა: რა იყო?

ციცი: რა იყო?

გუგა: რა რა იყო?

ციცი: რა ხდება-თქო...

გუგა: აა არაფერი. ვათვალიერებ. გარედან კი არის შეღებილი, გეგონება რამე.

გულ: გურამას პონტია რა, ჩემი უბნელი იყო, მაგარ საკაიფო ფლიაშკაში ლარიანი ჩეკუშკა ესხა ხოლმე. საწყალი, როგორ დაიდუპა.

კუკუ: გულორდავას საბუტილნიკის ხსოვნა იყოს.

გულ: დავაი რა, დიორგაი, სიმონ. ხოდა ხო, ხელი არ უხლიათ. მერხებზე წარწერები და ნახატებიც ეტყობა.

კუკუ: ერთი ამოვნახაპნეთ.

გუგა: რომელი?

ციცი: ფონხუას მერხზე შენი დაწერილი.

გუბა: რა ეწერა?

ციცი: აღარ გახსოვს?

გუბა: რა მახსოვს, შეჩემა, 15 წლის წინ რა მივაჯღაპნე.

ციცი: დაიკიდე რა. სასმელი მოიტანე?

გუბა: ორი ბოთლი ვისკია.

გულ: ვახ, ვახ, ჩვენ კიდევ არაყით ვაპირებდით ღამის გატანას. საიდან ეს ნაირ-ნაირი სასმელები?

გუბა: სამსახურში მახუქეს.

ბიჭები, საუბრის პარალელურად, მერხებს გარშემო უხსდებიან და დასალევედ ემზადებიან.

გულ: კუკუ ჭიქები გააძრე. გილოცავ დაოჯახებას მართლა, ციციმ გვითხრა.

გუბა: მადლობა, ძმაო.

კუკუ: ჯანმრთელად და ბედნიერად, ძმაო.

გუბა: დიდი მადლობა. თქვენ როგორა ხართ მაგ ამბავში?

ციცი: აგერ გულოს სამი ცოლი ყავს გამოცვლილი, ორი მოუკვდა, მესამე თვითონ მოკლა.

გულ: ეკაიფე მამაშენს, ბიჭო.

გუბა: სერიოზულად, ცოლი არ მოგიყვანიათ?

ციცი: არა,ძმაო. ცოლი და კაი ცხოვრება სადაა. დამსახურება უნდა ალბათ ყველაფერს.

კუკუ: დამსახურება კი არა კაი სამსახური და ფული უნდა. ეგრე შეიძლება შეუყვარდე ვინმეს, შენც შეგიყვარდეს, მარა უფულოდ ისე გადაუყვარდები, უკან მოხედვას ვერ მოასწრებ.

ციცი: აწუწუნდა კუკულაძე.

კუკუ: ეგრეა, ძმაო. ფული საჭიროა. ხელის ჭუჭყია, მაგრამ მაგის გარეშე პრობლემები არ გვარდება და შეეცი თუ გინდა.

გულ: არ დაეღიოთ?!

გუბა: სულ ესა ვართ?

ციცი: ფოჩხუა მოვა და ხო, სულ ესა ვართ.

გუბა: როგორაა ვოვკა?

ციცი: არაუშავს.

გუბა: დანარჩენები?

კუკუ: დანარჩენები ვინ. გელბახიანი ამერიკაშია, დოლიძე

და მაყაშვილი თურქეთში წავიდნენ, მაგათი მამლუქი პირში შევეცი. სკოლის მერე ერთადერთი ეგენი იყვნენ, ვისთანაც მქონდა ურთიერთობა, წავიდნენ და ისე დაიკიდეს აქაურობა, ერთი არ დაურეკავთ. მე რა, ოჯახში არ დაურეკავთ, მე ვის დაგკარგვივარ... კიდე ვინ...

გუბა: გოგოები?

ციცი: გოგოების გარეშე-მეთქი, ხო გითხარი?!

გუბა: მახსოვს, შეჩემა, ისე ვიკითხე, სად არიან-მეთქი.

ციცი: ეგენიც დაფანტულები რა. ზოგი სამუშაოდ წასული, ზოგი ნაადრევად გათხოვილი და გაუბედურებული. მერკვილადის ამბავი არ გეცოდინება შენ.

გუბა: წრიპასი?

ციცი: ჰო... საგიჟეთში წევს.

გუბა: შიგ ხომ არ გაქვს?!

ციცი: არა, ძმაო.

გულ: საწყალი გოგო, ტო. რო გავიგე, მაგრა მეწვინა.

გუბა: რა მოუვიდა?

პაპუ: ეგ ხო ჩემი მეზობელი იყო. სკოლას რო მოვრჩით, ერთ ბირჟავიკს გაყვა ცოლად. გაყვა რა, მოიტაცა იმ ახვარმა რა. მოიტაცა, ძალა იხმარა და წრიპას მშობლები და მაგის სირი ძმა რო ჩავიდნენ წამოსაყვანად, იმ ახერის მამამ საქმე გაკეთებულიაო, სახელის გატეხვას არ გირჩევთ, ხო ხვდები, როგორც ხდება ხოლმე. დატოვეს რა წრიპაც, ესეც დარჩა, რა ექნა. გაუჩნდა შვილი, ბიჭი, პატარა მამამისი. დედა ეს მინდა, დედა ის მინდა, გაწყდა წელში ეს წრიპაც და სამუშაოდ იტალიაში წავიდა რა, ბარიში. იქ კარონე იმდენი ქართველია თურმე მომვლელად ჩასული, პიზდეც. მერე იქ რა მოხდა, არავინ იცის. ამის ქმარს დაურეკეს, შენი ცოლი ჩამოგყვავსო, ჩამოიყვანეს და შერყეულია რა. გაგიჟდა გოგო.

გუბა: ვაახ, ბიჭო...

ციცი: ეგეთი ამბებია, ძმაო. ჩვენ შეკრებას გაუმარჯოს.

ბიჭები ხელში იღებენ ჭიქებს და სვამენ.

დანარჩენები: გაუმარჯოს.

გუბა: ხელის დაბანა არ გინდათ?

ციცი: სუფთა გვაქვს.

გუბა: ჩვენ ბოდიში რა, მოვალ...

გუბა ოთახიდან გადის.

გულ: ციციშვილი ესაა შეიცვალაო? მე ვერაფერს ვატყობ.

კუკუ: ციციშვილს რო კაცი დაუჯერებს, ყლევა, აბა რა არის.

ციცი: შეცვლილია, აბა რა არის.

კუკუ: ისევ ისეთი ნასტირნია, როგორც იყო, დაბოხებული ხმით და შენელებული ტემპით. რას აპირებ? საერთოდ რას ემსახურება ეს შეხვედრა, ნორმალურად შეგიძლია ამიხსნა?

ციცი: რას უნდა ემსახურებოდეს? კლასელების ნახვას, დაღვევას, ძველი დროის გახსენებას.

კუკუ: ძველი დროის – თორე სუ კარგად გახსენდება. ეგენი მოუყევი იმას რა ქვია, გუბას ცოლს, კლასელები გხვდებით, მოგგენატრა ერთმანეთი.

გულ: კაი, კუკუ, ნუ აიკრიფე, თორე დავიშლებით.

ციცი: წასვლა გინდა?

გულ: მე მკიდეა, სასმელი არის? არის. დანარჩენზე თქვენ მორიგდით.

ციცი: ვოგაკაზე ბაზარი არ იყოს, გამიგეთ?

გულ: რა ბაზარი არ იყოს?

ციცი: რაც დაემართა, მაგაზე არ იყოს-მეთქი.

გულ: იყოს-მეთქი კი არა, რა არის, სიურპრისს უმზადებ?

ციცი: არაფერს არ ვუმზადებ.

გულ: აბა შიგ ხომ არა გაქ?! რატო აყენებ კაცს ეგეთ მდგომარეობაში?

ციცი: ბიჭო, ერთხელ და ორჯერ გელაპარაკე მაგაზე?

კუკუ: მოიცა, რა ლაპარაკია, რა ხდება საერთოდ?

გულ: არ მოსულა, ციციშვილი, მასე, შენც ხვდები და ნუ გამოყლევენები ბოლომდე...

კუკუ: რა ხდება, ბიჭო?!

ციცი: მაცადე. კუკუ...

გულ: ეტყვი. თუ არადა, მე ვეტყვი. კაცი არ უნახავს რამდენი ხანია, არც ეუბნები და რა გინდა, რო შემოვა, ცულად გახდეს და დაენძრეს თუ რა გინდა?!

შემოდის გუგა. ბიჭები საუბარს წყვეტენ, ციცი და გულორდავა ერთმანეთს თვალს აშორებენ.

კუკუ: მიაგენი?

გუგა: აბა რა ვქენი...

პაუზა

კუკუ: გულო, შეავსე, თორე შენი ცოდვით დავიწვი.

ციცი: ჰოდა, ეგეთი ამბებია, გუგა, ძმაო, სხვა რა გითხრა, აბა, რითი დაგასევედიანო.

გუგა: ჩომბე სადაა?

კუკუ: ჩომბე სახლში ზის და შვილებს უცვლის პამპერსებს.

გუგა: ვა, მაღაღეც, ჩომბიკ.

კუკუ: მაღაღეც აბა რა, ორი ბიჭი, ერთი გოგო.

ციცი: დაეურეკე იმ დღეს, მარა რად გინდა, არ მცალიაო. მეტქი ბიჭები ვაპირებთ შეკრებას, რამდენი ხანია ერთმანეთი არ გვინახავს-მეთქი.

გუგა: მერე რაო?

ციცი: რაო და ისაო, ესაო, თქვენი დიდი ხათრი კი მაქვსო, მააგრამ... ხათრთან ერთად მაგრად მკიდიახართო.

კუკუ: ეგრე არ უთქვამს.

ციცი: შინაარსი ეგ იყო. გულოა მოწმე.

გულ: მოწმე მამაშენია.

ციცი: ნუ შეეცი, ბიჭო, ამ მამაჩემს.

გულ: საქმის თვალი ვარ მე.

გუგა: თქვენ ნახულობდით ხოლმე ერთმანეთს?

ციცი: ჩვეენ? არა. ერთი ორი კვირის წინ რო მომიარა თავში შეხვედრის ამბავმა, მერე დაეუარე ყველას რა. რა იყო რო?

გუგა: არაფერი, ისე.

გულ: მაგარი კაცია ჩომბე, სიმონ. ერთადერთია, ვისაც ოჯახი ყავს, ძმაო.

ციცი: ერთადერთი როგორაა, გუგას არ თვლი?

გულ: როგორ არ ვთვლი, ოჯახი – მე ვგულისხმობ მთელ კომპლექტს რა. ცოლი, შვილები.

კუკუ: ნატრა (გუგა), შენ რამდენი ხანია რაც დაოჯახდი?

გუგა: ორი წელია.

კუკუ: შვილს არ ელოდებით?

გუგა: არა, შვილს ჯერ არა.

კუკუ: რას ელოდები მერე?

ციცი: როგორ არ მევახსება ეგეთი კითხვები რა, შენ გაბაროს ეხლა ანოტები.

გუგა: ციციშვილი, მე გავცემ პასუხს... ჯერ სხვა პრობლემები უნდა მომეგვარებინა, ბინა, სამსახური, ხო ხედები.

გულ: შენი ცოლი რას საქმიანობს?

გუგა: სამედიცინოზე სწავლობს, მომავალი ქირურგია.

გულ: მედიცინაში კაი ფული იშოვება.

გუგა: ისე რა... ესე იგი ჩომბემ – ერთი თქვენი კარგი მოგტყანო არა?!

ციცი: გუთხარი, გუგაც იქნება და მაგრა არ ესიაშოვნება შენი არყოფნა-თქო.

გუგა: ეგ რატომ უთხარი?

ციცი: ვიფიქრე, დავაშინებ-მეთქი... მაგრამ ჩემი ფეხები, არ გაჭრა. მოიყვანონ ფონხუა და დაეურეკავ კიდე.

გუგა: ფონხუა მაღე მოვა?

ციცი: არ ვიცი, მოიყვანენ რა...

გუგა: ვინ უნდა მოიყვანოს?

კუკუ: მძლოლი ემსახურება, შავი S კლასით დადის და ჭკუაზე არაა. არ იცოდი?

გუგა: არა, საიდან, რა იშოვა ასეთი?

გულ: მოიგვარა. სახელით არის.

გუგა: რაა?

გულ: ქურდია რა.

ციცი: შენ რამე საწინააღმდეგო ხომ არ გაქვს?

გუგა: მე რა უნდა მქონდეს საწინააღმდეგო?

ციცი: რა ვიცი აბა. კლასელობაში ერთი ქურდი ხო უნდა გეყოლოდა. შენ ხელი აიღე, ძმაო, მუშაობა დაიწყე, ცოლი მოიყვანე.

კუკუ: რო მოვა, ფეხზე ავდგეთ და ხელზე ვემთხვიოთ რა, მაგრა გაუსწორდება, ჩვენც ქულებს დავიწერთ, რა იცი რაში გამოგვადგეს. იქნება, რომელიმე ტრაკში ამოდებული ბიზნესი მოგვაბაროს.

სიხუმე. გუგა ოდნავ გაურკვეველობაშია. ბიჭები ერთმანეთს გადახედავენ. ციცი ჩაიფხუკუნებს. ბიჭებს სიცილი უტყდებათ.

გუგა: ხუმრობთ, ბიჭო?

ციცი: რამკიანი ქურდი ვოკაა ფონხუა, თითზე დიდი პერსტენი, შავი რეიბანები, S-კლასით დაგრიალებს თბილისის ქუჩებში.

გუგა: თქვენ შეგეცით რა...

ციცი: რა თქვი?

გუგა: თქვენ შეგეცით-მეთქი, რა ვთქვი.

ციცი: გეხუმრეთ, რა იყო. მარა მოყვანით მართლა მოიყვანენ. ახალი კლიკა იცი ფონხუასი?

გუგა: საიდან უნდა ვიცოდე.

ციცი: პეხოტა ნა კალიოსახ.

გუგა: ე, ე, რა ბაზარია?!

კუკუ: შენ ვინ გკითხავს, კაცმა თვითონ დაირქვა.

ციცი: ჰო, აბა მე კიარ შემირქმევია.

კუკუ: მაგარი კაცია, ვგეთ მდგომარეობაში კიდე ლადაობის თავი რო აქვს, გმირია მა რა ჩემი ყლდე.

გუგა: რა მდგომარეობაში, რა მოუვიდა?

ციცი: უბნიდან გადახვედი – გადახვედი, კაი, ან ფეისბუქი არ გაქ, ან ადნაკლასნიკი, რა ჭურში ზიხარ ასეთში?

გუგა: თქვი, რა მოუვიდა?

ციცი: დაინვალიდლა რა. კალიასკით მოძრაობს.

გუგა: რას იგონებ, შეჩემა?

ციცი: მოვა და თვითონ ნახავ.

გუგა: ჯერ ქურდიო, მერე ინვალიდიო, იცი, რას გეტყვით, ძმებო...

ციცი: ჩემი დედა მოვტყან!..

ციცი ომხიანად ივინება. გუგა შეკრთება.

ციცი: ძმაო... არაფერს მე არ ვიგონებ... რაც არის, იმას გეუბნები. მოიყვანენ და შენ თვითონ ნახავ. მანამდე ლავლიოთ, გუგო, დაასხი.

გულ: დასხმულია და გელოდებით, როდის მორჩებით.

ციცი: თქვი რამე.

გუბა: გაგიმარჯოთ.

კუკუ: გაგვიმარჯოს.

ციცი: გაგიმარჯოთ.

პაუზა

კუკუ: კიკნაძის პანაშვიდი გახსოვთ?

ციცი: როგორ არ მახსოვს.

კუკუ: ყველა შტერებივით რო ვიცინოდით, ერთი ფონხუა ბღაოდა.

გულ: პატარები ვიყავით. მეორე კლასში, რა ვიცოდით სიკვდილი და ეგეთები.

კუკუ: ფონხუამ იცოდა ეტყობა. მართლა ყველა როგორ ვიცინოდით, შემრცხვა ესლა უცებ.

გულ: იმ მეზობლის დედას რო შევეცი მე, იმ ჯებირების ამოღებისთვის და ფეხში შეკეთებისთვის.

ციცი: მაგაზე რამდენი მაქ იცი ნაფიქრი?

გულ: მერე? შემთხვევით ხო არ შემოგემართლა ის კაცი?

ციცი: რა იყო, დაგარტყა უკვე სპირტმა? ეგ არ მითქვამს. უბრალოდ წარმოიდგინე რა, ზამთარია, შვილები იყინებიან, შეშა არ იშოვება, შუქი არა, წყალი არა, გაზი ხო არა და არა.

გულ: ხო, მერე?

ციცი: საჭმელზე აღარაფერს ვამბობ. გამოდის ეს კაცი და სადარბაზოს ხის ჯებირებს ხსნის, შვილები რო გაათბოს რა.

გულ: რა გინდა მაგით რომ თქვა? შვილები ვის არ ეყინებოდა, შეჩემისა, იმ დროს, ჩემ ძმას ფეხზე ორი თითი აქვს მოჭრილი მაგის გამო, მარა მამაჩემი ან მე არ გავსულვართ და სადარბაზოდან და სხვების სახლებიდან არაფერი არ წამოგვიღია. ხელი რო არ ეხლო, არ გაცურდებოდა ის საწყალი და არ დაასკდებოდა მერვე სართულიდან მიწას.

კუკუ: რა მიწას, ჯერ პირველი სართულის სახურავს, მერე მიწას.

გულ: ეს ჯერ ხმას არ იღებდა, ეხლა საერთოდ ისეთებს ამბობს (*კუკუ*), მასე იყო.

გულ: ვიცი, მასე რო იყო, არაა საჭირო დაკონკრეტება. იქნებ ისიც თქვა, სახით დაეცა თუ ზურგით, ტვინი დაასხა თუ ძვლების მოტეხილობით გარდაიცვალა?!

ციცი: ბიჭო, მე არ ვამართლებ იმ კაცს.

გულ: აბა რას აკეთებ?

ციცი: ხანდახან წარმოვიდგენ ხოლმე რა.

გულ: რას წარმოიდგენ ხოლმე.

ციცი: რას ფიქრობს ეხლა... სადაა, როგორაა, ამეებს. მეტი არაფერი. უბრალოდ სად არის, როგორ არის და მორჩა.

გულ: შევეცი, სადაც არის და რაზეც ფიქრობს, იმაშიც შევეცი.

კუკუ: მეც ვიტირე, კიკნაძის ამბავი რო გავიგე.

გულ: ყველა კბილი გიჩანდა, ისე იცინოდი, რა იტირე?

კუკუ: სახლში ვიტირე.

ციცი: იქ რა გაცინებდა აბა?

კუკუ: ყველა იცინოდით და მეგონა, ეგრეც უნდა ყოფილიყო.

ციცი: სახლში ყველამ ვიტირეთ, შეჩემა.

გულ: გუბა, შენ იტირე?

გუბა: ჰა?

გულ: კიკნაძის ამბავი რომ გაიგე, იტირე-მეთქი?

გუბა: არა, არ მიტირია. ვერ მივხვდი, რა ხდებოდა.

კუკუ: რო გავიგე, ავტირდი და პირველი რა ვუთხარი, იცი, დედანემს?

გულ: ნეტა მე მოვმკვდარიყავიო?

კუკუ: არა, ნეტა კიკნაძე არა და ხუციშვილი მომკვდარიყო-მეთქი. აი ეგრე ბავშვურად უცებ წამომცდა რა.

გულ: დაგაჯვი მაგ ენაზე. ეს თარხი ვინ ყოფილა.

ციცი: დაიცა ბიჭო, მართლა, ტო?

კუკუ: მეცხრე კლასში ხუციშვილი რო მოკვდა, მერე გამახსენდა ებ სიტყვები.

გუბა: ეს 15 წელია არ გინახავთ ერთმანეთი?

ციცი: არა-მეთქი, რამდენჯერ უნდა იკითხო?

გულ: და რატო კითხულობ, რა გვეტყობა?

გუბა: ისე რა, ახლობლურად ხართ.

გულ: ციციშვილმა შარშან დამირეკა პირველად და ტელეფონში სუ ყლყო მეძახა. მეც ვეძახე, რა ახლობლობა უნდა მაგას?

ციცის ტელეფონი რეკავს.

ციცი: ფონხუა... ჰო, ვოგკა. კაი, ეხლავე... *(ტელეფონს თიშავს)* კუკუ, ჩადი რა.

კუკუ: კაი.

გულ: მეც წამოვალ.

კუკუ: დარჩი, მე ვიზამ.

ციცი: იჯექი რა.

კუკუ გადის.

გულ: თავისით მოვიდა?

ციცი: ძმამ მოიყვანა ალბათ... რაო, გურამ, ხასიათზე ვერ ხარ?

გუბა: შენ ხაარ?

ციცი: თავიდან რო გავიგე მეც დავმძიმდი, მერე ვნახე და გადამიარა. თვითონაა სხვანაირად მოქოქილი.

გულ: ნატრამე *(გუბა)*, სამსახურში რა გავალია?

გუბა: გაყიდვების მენეჯერი ვარ.

გულ: ეგ რას ნიშნავს ადამიანურ ენაზე?

გუბა: ბანკის პროდუქტებს ვთავაზობ კლიენტებს, სახელფასო ბარათებს, საკრედიტო ბარათებს, ანაბრებს.

გულ: ხალხს აბოლებ, კაროჩე?

გუბა: დასაბოლებელი უნდა დაბოლდეს.

ციცი: აბა რა.

გუბა: დიდი ხანია, რაც ეგეთ დღეშია?

ციცი: ფონხუა? 18-ის გახდა თუ არა, კონტრაქტით წავიდა ერაყში, სამი თვე იყო სულ იქ და დააბრუნეს. თვითონ მოყვება უკეთესად.

გუბა: ღიად ბაზრობს?

ციცი: მეტი ღია არ გენახოს.

ბიჭები ჩუმდებიან და დანარჩენების დაბრუნებას ელოდებიან.
ციცი პერიოდულად გუგას უყურებს ფარულად და მის რეაქციებს აკვირდება.

კუკუს ეტლში ჩასმული ვოვკა შემოაჭყავს. ვოვკა გამხდარია, გაღუული, სახის ცალი მხარე კი დამახინჯებული აქვს, თვალი ამოთხრილი. ახლაც და შემდგომშიც, საღი თვალი მუდამ იატაკზე აქვს მიშტერებული, მხოლოდ პერიოდულად ამოხედავს ხოლმე მოსაუბრეს. მის დანახვაზე გუგას სახე ელექება.

ვოვკა: უსაქმურებს სალამი.

ციცი, გულო და გუგა ფეხზე დგებიან და ვოვკასკენ მიემართებიან.

ვოვკა: გუგა, როგორა ხარ?

გუგა: არა მიშავს ვოვკა, შენ როგორ ხარ.

ციცი: ზდაროვა, პესოტა.

ვოვკა: ციციშვილი, შე ჩათლახო. ზდაროვა ბამჟარა. კიდე არაყში ღბები?

გულო: ბოდიში მოიხადე, ძმაო, ვისკის გეახლეხი.

ვოვკა: ვის მიყიდე შენი მყრალი სული?

გულო: ვის რაში ჭირდება, სიმონ.

ციცი: გუგა, ჩაიწიე რა. აქ ჩავსვით ფონხუა.

ბიჭები ჩაიწიე-ჩამოიწიეიან. ვოვკას გუგას გვერდით უწევს თავისი ეტლით დაჯდომა.

ვოვკა: გუგა, რავა ხარ, რამდენი ხანია შენზე არაფერი მსმენია.

გუგა: მეც, ბიჭო, და გამოვშტერდი, ესლა რო გავიგე, ბოდიში რა...

ვოვკა: შენ გგონია, ამათმა თავები გაიგიჟეს? ორი კვირაა, რაც გამოჩნდნენ, მანამდე რომელს არ ვეკიდე, კითხე ერთი.

ციცი: ყველას, ძმაო, ყველას მაგრად გვეკიდე.

ვოვკა: ასევე, გენაცვალე, იცოცხლე და იდღეგრძელე.

გულო: დაღევე?

ვოვკა: არა, მანქანით ვარ... დაღევე, რას მეკითხები?!

გულო: მაინც გკითხე რა.

ვოგვა: დავლევ, დავლევ... ვაა, აზრზე ხარ, ხელი არა აქ სკოლას ნახლები ხო?

გულ: თითიც კი არ აქვს ნახლები, სიმონ.

ვოგვა: მერხებიც არ შეუდებავთ, არა?

ციცი: პიკასოს ხარი და კუკუს სპილო ისტორიას რჩება.

ვოგვა ეტლით გამოვორდება, ბიჭებს გამოუყოფა და თავისი მერხისკენ მიდის. ციცი იძაბება.

ვოგვა: ეს ვინა ქნა?

ციცი: რა ვინ ქნა?

ვოგვა: „ფოხსუა ყლე“ რო ეწერა, ვინ წაშალა?

ციცი: საიდან მოიტანე, რო ეწერა?

ვოგვა: შენ მასწავლი ეხლა, ჩემ მერხზე რა ეწერა. რო არც ვშლიდი, ეგაა მულამი.

გულ: რატო არ შლიდი მერე?

ვოგვა: კალიგრაფია მომწონდა.

ბიჭებს ეცინებათ. გუგა ჩუმად არის.

ვოგვა: რამდენი წავშალე, იმდენი ახალი დაწერილი დამხვდა და ბოლოს ამის დედაც ვატირე-მეთქი, გულში კი მოვიხსენიე დამწერი.

ციცი: ლოცვა-დიდებით არა?

ვოგვა: მაშ. სულ ესა ვართ? ჩომბე არ აპირებს მოსვლას?

კუკუ: ჩომბემ – არაო.

ვოგვა: მართლა ჩომბეა რა. დავურეკოთ, იქნებ გადაიფიქრა?

ციცი: ჩემ ნომერს არ უპასუხებს. გუგა დაურეკე რა, იქნებ უარი ვერ გითხრას.

გუგა: უარი რატომ ვერ უნდა მითხრას?

ციცი: ძველი დამსახურებების გამო, რა ვიცი. შეჩემა, ცადე რა. აჰა ნომერი.

ციცი ტელეფონს აწვდის გუგას. გუგა თავის ტელეფონში ნომერს კრეფს და რეკავს.

გულ: ხმამაღალზე შეგიძლია დააყენო?

გუგა: კი.

გულ: დაიცა ეხლა, მე მაღაპარაკეთ.

ზარი ვადის. ყურმილს ჩომბე პასუხობს. სახლიდან ბავშვების კრიაშულის ხმა ისმის.

ჩომბე (ტელ): ბატონო...

გულო: ალიო, გამარჯობა.

ჩომბე (ტელ): გამარჯობა?!

გულო: ბატონი ლევანი ბრძანდებით?

გულო: გახლავართ?!

გულო: მე თქვენი მოსწავლის მშობელი გახლავართ.

ჩომბე (ტელ): დიას, რომელი მოსწავლის?

გულო: ავთოსი...

ჩომბე (ტელ): ავთო?

გულო: ავთანდილი.

ჩომბე (ტელ): ავთანდილი არ მყავს მოსწავლე, ბატონო.

გულო: მაშინ დათოსი...

ბიჭები ჩაიფხუკუნებენ.

გულო: ან ნიკოლოზის.

ჩომბე (ტელ): მგონი, თქვენ საერთოდ არ გყავთ შვილი.

ამ სიტყვების გაგნებაზე გულოს ხასიათი უფუჭდება, ჩუმდება, ლაპარაკს კი დანარჩენები განაგრძობენ. გულო ვისკის ისხამს ჭიქაში და ერთი მოყუდებით სვამს.

ციცი: ჩომბიკ, ჩვენ ვართ, შეჩემა, რავა ხარ?

ჩომბე (ტელ): ვინ თქვენ?

ციცი: შენი საყვარელი კლასელები.

ჩომბე (ტელ): ციციშვილი, შენ ხარ?

ციცი: მე ვარ ხო, როგორ ხარ?

ჩომბე (ტელ): არამიშავს. რა ნომრით რეკავ?

ციცი: ნატრაძის ნომრით, გუგასი. აქ არის.

გუგა: ჩომბე, როგორა ხარ?

ჩომბე (ტელ): არამიშავს, თავად?

გუგა: მეც არამიშავს.

ციცი: ბიჭო, ეხლა მე, გულორდავა, გუგა, კუკუ და ფონსუა ვართ ერთად ჩვენ კლასში.

ჩომბე (ტელ): ბიჭებს გაუმარჯოს.

ბიჭები: რავა ხარ. ჩომბიკ?

ციცი: აზრზე მოდი, ხელი არ უხლიათ, მერსები, სკამები, კედლები ისევ ისეთია, არ გადაუღებავთ.

ჩომბე (ტელ): მერე რა გიხარია?

გულო: გვიხარია რა, გუგამ ვისკი მოიტანა, ცოტა საჭმელი

გვაქვს, ვლაპარაკობთ და შენ გვაკლიხარ.

ჩომბე (ტელ): ლაპარაკობთ?

კუკუ: ხო, რა გაიკვირვე?

ჩომბე (ტელ): რაზე ლაპარაკობთ?

ციცი: ნაშეზზე, შეჩემა, რაზე უნდა ვლაპარაკობდეთ. ჩვენზე რა.

ჩომბე (ტელ): კაიზე რაზე ლაპარაკობთ.

გუგა: ჩომბიკ, გამოდირა, ცოტა ხანი და ჩვენც გასვლას ვაპირებთ.

ჩომბე (ტელ): შენ რომელი ხარ?

გუგა: ნატრაძე ვარ.

ჩომბე (ტელ): ვაა, ერთად ხართ ესე იგი.

ციცი: ჩემი არ გჯერა, შეჩემა, თუ რა არის.

ჩომბე (ტელ): მჯერა, მჯერა.

ციცი: ჰე, გამოხვალ თუ არა?

ჩომბე (ტელ): ვერა რა, არ გეწყინოთ ბიჭებო...

ციცი: მაინც ატრაკებს რა.

ჩომბე (ტელ): ბიჭო, ხო გითხარი ერთხელ?

ციცი: ვიფიქრეთ, იქნებ გადაიფიქრა-თქო.

ჩომბე (ტელ): რა გადამაფიქრებინებდა. სახლში ვზივარ, ბავშვებს ვეთამაშები.

გუგო: ღმერთმა გაგიზარდოს, ძმაო.

ჩომბე (ტელ): შენ რომელი ხარ?

გუგო: შვილები ვისაც არ ყავს. გულორდავა ვარ.

ჩომბე (ტელ): ღმერთმა შენ გაგიზარდოს, ხანამ გეყოლება.

ციცი: არ მოდიხარ ესე იგი.

ჩომბე (ტელ): არა, არ მინდა.

ვლგა: მეც არ მინდოდა, ჩომბე... ფონსუა ვარ.

ჩომბე (ტელ): მერე რას მიდიოდი, შეჩემა?

ვლგა: მე რას მოვდიოდი. მომიყვანეს.

ჩომბე (ტელ): რას ქვია მოგიყვანეს, ფეხები არა გაქვს?

ვლგა: მაქ, მარა გინდ გქონია, გინდ არა.

ჩომბე (ტელ): ვერ გავიგე.

ვლგა: ინვალიდი ვარ შეჩემის გადანგრეულო, რა ვერ გაიგე?! წავედი ერაყში, ამიფეთქდა რაკეტა, წამართვა ფეხები. ჩამოვედი ფეხებწართმეული.

ჩომბე ჩუმადაა.

ჩომბე (ტელ): დაიფიცე აბა.

ვოგვა: დედას გეფიცები... 12 წელია უკვე.

ჩომბე (ტელ): ვახ, ბიჭო... არ ვიცოდი.

ვოგვა: ხოდა, მოდი რა, არ გინდა ჩემი ნახვა?

ჩომბე (ტელ): მინდა, მარა მანდ არა. მერე გნახავ, სახლში გესტუმრები რა.

ვოგვა: კაი, ძმაო, როგორც გინდა, ზურგს უკან შენზე არ ვილაპარაკებთ, რო გნახავ, მაშინ მოგასკორავ.

ჩომბე (ტელ): ბოდიში რა.

ვოგვა: აბა ჰე, საქმეს მიხედე.

ჩომბე ტელეფონს თიშავს.

კუკუ: რა კაი ტელეფონია, ტო.

ციცი: მეც ეგ უნდა მეთქვა.

გუგა: არი რა.

კუკუ: რა აპარატია, სამსუნგი?

გუგა: ხო, სამსუნგი.

კუკუ: ნახე, თავისი პასტით და ამბებით. ძვირი ღირს?

გუგა: გაიაფდა, 700-800 ლარად იყიდი უკვე.

გულ: მაგრა გაიაფებულა.

გუგა: 1500 ღირდა, რო გამოვიდა.

კუკუ: განვადებით ვერ დავითრევ?

გუგა: აბა რას იზამ.

ვოგვა: ტელეფონი არა გაქვს?

კუკუ: როგორ არა მაქვს, ახალი მინდა.

გულ: ძველით ხო სუ საერთაშორისო ზარებს აკეთებ და ახლით კოსმოსში გახვალ.

კუკუ: შენ რაღა ჩემი კუკუ გინდა?

გულ: ორი კვირაა „ვთხოვ დამირეკეს“ მეტი არაფერი მომსვლია ამისგან.

კუკუ: გუგა, შენთან ვის ეხება განვადებები?

გუგა: მე.

ციცი: კოზირი დაეცა კუკულაძეს.

კუკუ: დაიცა, მაცადე ერთი წამი... გამაკეთებინებ?

გუგა: საბუთები დაგჭირდება და გაგაკეთებინებ.

კუკუ: პირადობა არ წავა?

გუგა: ცნობა სამსახურიდან, ხელფასი სად გერიცხება?

გულ: დოიხე ბანკში.

ციცი: ხელფასი და სამსახური რო ქონდეს, შენ რაღაში ჭირდები. ისე გაუკეთე რა.

გუბა: როგორ აბა? ისე არ გაიცემა.

ციცი: ახლობლებისთვისაც არა? შენ ჩაუდექი თავლებში.

კუკუ: არ მინდა, ვისუმრე, 800-ლარიან ტელეფონს შენახვა არ უნდა?

ციცი: ბენზინს გთხოვს თუ ნაირ-ნაირ საჩუქრებს, შეჩემა, რა შენახვა უნდა.

კუკუ: გაფრთხილება უნდა, ყურადღება.

გულ: შენ ისეთი ყურბანა ხარ, მიათესავ სადმე.

კუკუ: მეც მაგას არ ვამბობ?

გულ: რას გაუმარჯოს?

ციცი: გუბას გაუმარჯოს.

გუბა: არა არა, ეგრე არ მოსულა. თქვენ გაგიმარჯოთ.

კუკუ: მერამდენედ გაგვიმარჯოს, კაცო.

ციცი: გუბას გაუმარჯოს რა, მე ეგრე ვიტყვოდი, წინააღმდეგობებს რომ არ შეუშინდა და მაინც მოვიდა.

გუბა: რომელ წინააღმდეგობებს, ციციშვილი?

ციცი: რომელი ერთი გითხრა აბა?

გუბა: შენ დაიწყე და თუ რამე – გაგაჩერებ.

ციცი: დაკაგებულ კაცი ხარ, ხვალ დილას სამსახურში ხარ წასასვლელი, მეუღლე გყავს სახლში მარტო დატოვებული, მაგრა კი უნდოდა წამოსვლა.

გუბა: საიდან მოიტანე?!

ციცი: წამოსვლა რომ უნდოდა?

გუბა: ხო.

ციცი: ეგრე მომეჩვენა.

გუბა: მოგეჩვენა.

ვოვა: გასეირნება ვის არ ეზარება?

გულ: გატასაგება მოგინდა?

ვოვა: ხო, გავიარო მინდა.

გულ: ადექი და გაიარე მერე.

ვოვა: მეზარება, გამიყვანოს ვინმემ.

გულ: მეც მეზარება.

კუკუ: სად გინდა?

ვოვა: ტუალეტისკენ.

გულ: ტუალეტში ფსამ?

ვოვა: არა, ძმაო, მარა სუფრაზე ხო არ მოგიფსამთ.

გულ: ვა, აკონტროლებ?

ვოვა: მაშ. ვიცი ჩემი გრაფიკი.

ციცი: გუბა, გაყვები?

გუბა: გავიდეთ, ხო...

ციცი: ჩვენ დათვალიერებული გვაქ, დერეფნებიც და ტუალეტებიც.

ვოვა: გეზარება? *(გუბას)*

გუბა: არა, წამო.

გუბა დგება, ვოვასთან მიდის, მაგრამ ვოვა ანიშნებს, მე თვითონო. ვოვა და გუბა გადიან.

ციცი: თუ რამეა, დარეკეთ, ან დაიყვირეთ.

კუკუ: რამე არ მოხდეს მართლა.

გულ: გავალ მეც.

ციცი: შენ რაღა გინდა?

გულ: მეჯვია.

კუკუ: ფუ შენი.

გულ: მოეფსამ და მოვალ... არ ჩაცალთ ეხლა, მივალ და მოვალ.

ციცი: მიდი და მოდი.

გულოც ვადის.

ციცი: ვაა, ხედავ შენ...

კუკუ: რა ეშველება ე?

ციცი: გულორდავას?

კუკუ: ხო.

ციცი: რა აქვს საშველი რო?

კუკუ: ლოთია, შენემა, ოფიციალური. ყოველ დილას სამედიცინო სპირტით იწყებს.

ციცი: სამსახური უნდა იშოვნოს.

კუკუ: საიდან უნდა იშოვნოს, ან სამსახური რას უშველის.

ციცი: იმ შხამის მაგივრად ვისკის მაინც დაღვეს ხოლმე.

კუკუ: რა ყველაფერზე ღადაობ შენ.

ციცი: რა შემეცი. კუკულაძე? ჩემი თავისთვის ვერ მიმიხედავს. მე რა უნდა ვუშველო?!

კუკუ: კაი ხო, რა ძარღვებს ბერავ.

ციცი: თავისით მებერება.

ცოტა ხანი ხიხუმა. ციცი ვისკის სვამს და სივარეტს უკიდებს.

ციცი: კუკუ.

კუკუ: რა გინდა?

ციცი: შეყვარებული როგორ გყავს?

კუკუ: კარგად. მეოთხე შვილს ელოდება.

ციცი: ვაა, მომილოცავს... ბიჭია თუ გოგო?

კუკუ: ბიჭი უნდათ.

ციცი: წინა სამი?

კუკუ: გოგოები არიან.

ციცი: ბიჭი რო არ გავარდეს, ქმარი თავს დაიბრიდავს ალბათ.

კუკუ: ჰო, ალბათ.

ციცი: ილოცე, გოგო იყოს.

კუკუ: ხო, ვლოცულობ.

მაგიდაზე დადებული ტელეფონი რეკავს.

კუკუ: გუგასია.

ციცი: მოვა და უპასუხებს.

ტელეფონი ჩუმდება. რამდენიმე წამში ისევ რეკავს.

კუკუ: „მარიკა“.

ციცი: ვინ მარიკა?

კუკუ: „მარიკა“ რეკავს, ცოლია?

ციცი: ხო. უპასუხე.

კუკუ: მე რა ვუპასუხო?

ციცი: უთხარი, გუგა ტუალეტშია, ცოტა ხანში დარეკე-თქო.

კუკუ: მოვა და გადაურეკავს.

ციცი: ებიჭო, იქნებ რა უჭირს.

კუკუ: მიდი და უპასუხე... ეეე, მოიტა აბა.

ციცი: კაი დამაცადე. ვიცნობ მაინც.

კუკუ ციცის აწვდის ტელეფონს.

ციცი: ალო... მარიკა, კახა ვარ, როგორა ხარ?.. კარგად

კარგად... გუგა გასულია... საჭირო ოთახში ხელის
დასაბანად, მოვა თუ არა, გადმოვირეკავს... სად ხარ?..
(ციცი იბნევა) მოიცა... როგორ მოაგენი?.. მესამეზე..
მარიკა ციცის ტელეფონს უთიშავს. ციცი დაბნეულია.

კუკუ: რა ხდება?

ციცი: მოვიდა.

კუკუ: ვინა, შენემა, ცოლი?

ციცი: აბა ვის ველაპარაკე ესლა?!

კუკუ: სკოლაშია?

ციცი: ხო, რომელზეა თქვენი კლასიო.

კუკუ: ვაა... ხო უთხარი, ბიჭები ვიკრიბებითო?

ციცი: ვუთხარი, კი.

კუკუ: მერე?

ციცი: რა მერე, მე რა ვიცი რა მერე?

კუკუ: ნერვიულობს... ნერვიულობს რა.

*ოთახში ფონხუა, გუგა და გულორდავა შემოდინან,
სამივე ჩუმადაა.*

კუკუ: რა მოხდა?

ვოვა: არაფერი.

კუკუ: აბა რა ცხვირპირი ჩამოგტირით?

ვოვა: ვაჟას სურათი ვნახეთ დერეფანში, ძველი.

კუკუ: ვინ ვაჟასი.

გულ: ფშაველასი, რამ გამოგასირა?

კუკუ: მერე პირველად ნახეთ?

ვოვა: რაც მთელმა კლასმა ვაფურთხეთ, იმის მერე
პირველად გაგვახსენდა რა...

კუკუ: მერე რო გაგახსენდათ?

ვოვა: არაფერი, კუკუ, შეგვრცხვა!

ციცი: მარიკამ დარეკა.

გუგა: მარიკამ? რაო მერე?

ციცი: ხო, რეკავდა გაბმულად.

გუგა: რაო?

ციცი: სკოლაშია მოსული.

გუგა: რაა?

ციცი: სართული იკითხა, რომელზე ხართო... ამოდის.

გუგა: როდის დარეკა?

ციცი: ამ წამს.

გუგა: შენ ელაპარაკე?

ციცი: ხო.

გუგა: არ უნდა გეპასუხა.

ციცი: ტელეფონი ჯიბეში უნდა გედოს.

გუგა: ჭკუას მარიგებ?

ციცი: მომისმინე. შემოიყვანე, რახან ამხელა გზა გამოიარა, ცოტა ხანი იყოს ჩვენთან. ხმაზე შევატყვე ნერვიულობს.

გუგა: სანერვიულო რა აქვს?!

ციცი: ეგ თქვენში გაარკვიეთ. სხვა რამეს გეუბნები. ცოტა ხანი იყოს, მარა მერე გაუშვი რა, გამიგე?

მარიკა: გუგა!

გუგა: აქ ვარ მარიკა.

ოთახში მარიკა შემოდის. შეშინებული თვალებით უყურებს ბიჭებს.

მარიკა: გამარჯობა.

გუგა: მოდი, მარიკა... გაიცანი ჩემი კლასელები.

ბიჭები ფეხზე დგებიან და თავაზიანად ესალმებიან მარიკას, ყველა თავის სახელს ეუბნება.

ციცი: როგორა ხარ, მარიკა?

მარიკა: რა ვიცი, არამიშავს.

ვოგვა: ვოგვა, სასიამოვნოა.

მარიკა: ჩემთვისაც.

გულო: აგერ დაბრძანდით.

მარიკა: მადლობა...

მარიკა ჯდება, ცოტა ხანი უხერხული პაუზაა.

ვოგვა: შესთავაზეთ სასმელი ქალბატონს.

მარიკა: არა, დიდი მადლობა.

გულო: არ სვამ?

მარიკა: არა, არ ვსვამ.

კუკუ: რატომ?

ვოგვა: კუკუ, რა იცი ხოლმე ეს ზედმეტი კითხვები, გითხრა ვოგომ, არ ვსვამო.

მარიკა: არა, არა, არაფერია. ექიმმა ამიკრძალა.

კუკუ: ესლა როგორ არ ვკითხო, რატომ აუკრძალა ექიმმა?

მარიკა: ორსულობის დროს მაინც... არაა მიღებული.
გუგა მარიკას მაშინვე გახედავს, ბიჭები იბნევიან.

გულ: (გუგას) ამას გვიმაღავდი, ტო?!
კუკუ: ვაა... რა მაგარი ამბავია. გილოცავ, გუგა.
ციცი: გილოცავ, ძმაო.
კუკუ: აბა შვილს არ ველოდებითო?
ციცი: კაცმა სოლიდარობის ნიშნად არ თქვა ესლა, ანგარიში გაგვიწია რა.
გულ: ხო, აბა როგორ. აღსანიშნი ამბავი კი არის და...
ციცი: ჰო, აბა რა. ჩამოყარე რა.
გულო სასმელს ასხამს.
გულ: აბა, თქვენს პატარას გაუმარჯოს... რაც ჩვენ ვნახეთ, არ ენახოს, რაც ჩვენ ვერ ვნახეთ, კიდევ ენახოს.
კუკუ: პოეტი გარეუბნიდან... გაუმარჯოს, ჯანმრთელი... ბიჭია თუ გოგო?
მარიკა: ჯერ სქესი არ ჩანს.
კუკუ: ჯანმრთელობა და იღბალი არ მოაკლდეს.
გულ: ჰო, იღბალი უმთავრესია. ხო იცით ჩერჩილმა რა თქვა? „იტალიკზე“ ყველა ჯანმრთელი იყო, იღბლიანი კიდევ არცერთიო.
კუკუ: ის ქალი ხო გადარჩა?
გულ: ვინ ქალი?
კუკუ: დიკაბრიოს ნაშა.
გულ: ეგ ფილმი არ ქონდა ჩერჩილს ნანახი.
ციცი: აბა გაგიმარჯოთ, მომავალო დედა და მომავალო მამა.
გუგა: გაიხარე, ციცი, გაიხარე.
ვოგვა: გაუმარჯოს, მაგრა გამიხარდა რა, ეგეთი მაგარი ამბები გამეგოს სულ.
გუგა: მადლობა, ვოფიკ.
მარიკა: დიდი მადლობა.
ყველა თავის წილ სასმელს სვამს. ცოტა ხანი ჩუმად არიან, მარიკა დაბნეულია, გუგა უხერხულად იშმუშნება.
გუგა: ტაქსით მოხვედი?
მარიკა: ჰო...

კუკუ: გულო, ერთიც ჩამოასხი.

გულო: რაზეა ბაასი, სიმონ.

გულო ჭიქებს ავსებს. გუგა ჭიქას ხელს აფარებს.

გუგა: მე აღარ დამისხა.

გულო: რატო?

გუგა: მეყოფა, ხვალ დილას ვარ ასადგომი.

ციცი: ხვალის ხვალ არის, მიდი, არ ჩამოგერჩე რა.

გუგა: არა, მეყოფა მართლა, გამისკდება თავი.

გულო: როგორც გინდა ძმაო, ჩვენ უფრო მეტი დაგვრჩება...

კუკუ, რამის თქმა გინდა?

კუკუ: დალევა მინდა.

გულო: უთქმელად?

ციცი: თქვი, შენ რამის თქმას თუ აპირებ.

გულო: ვიტყვი, აბა რას ვიზამ... სიყვარულს გაუმარჯოს, ამ ორი ადამიანის თამაღობით, გაუმარჯოს სიყვარულს და ამ სიყვარულის ნაყოფს...

კუკუ: სულ ეს იყო?

გულო: ნიხვატკაში დაგტოვე?!

მარიკა: დიდი მადლობა.

გუგა: მადლობა, უჩა.

დანარჩენები გულოს სადღეგრძელოს იმეორებენ და პლასტმასის ჭიქებს ერთმანეთს „უჭახუნებენ“. მხოლოდ კუკუ ზის ჩუმად.

კუკუ: გაგიმარჯოთ, და კიდევ იცი რას გაუმარჯოს?

ვოვა: აბა რას, ჩემო ძმაო?

კუკუ: არა, სიყვარულს გაუმარჯოს, მაგრამ იცი როგორს?

გულო: ორმხრივს, სიმონ, რა დაკონკრეტება მაგას უნდა?

კუკუ: მაგასაც ჰო აბა რა, მე მინდა რო გაფუჭებულ სიყვარულს გაუმარჯოს.

ციცი: როგორ გაფუჭებულს?

ბიჭები იძაბებიან. გუგა დაძაბული ახედავს კუკუს, რომელიც ლაპარაკის პარალელურად მისკენ იხედება ხოლმე და თითქოს მისთვის სათქმელს ყველას ეუბნება.

კუკუ: როგორ და ჭრელად. გაფუჭებულს რა. რო გიყვარს, რო უყვარხარ და რო გაგიფუჭებენ რა, აი მაგ სიყვარულს

მინდა რო გაუმარჯოს. აი რო ადგებიან და ვრედნად გაგიფუჭებენ რა, თან ჯინაზე რო გაგიფუჭებენ, ისე კი არა, იმას კი არ ვგულისხმობ...

ვოკა: დაამთავრე?

კუკუ: მაცადე და დაგამთავრებ.

ვოკა: დაამთავრე რა!

კუკუ ჩუბღება. ცოტა ხანი პაუზაა.

კუკუ: თქვენ გაგიმარჯოთ, მარიკა, გუგა.

მარიკა: დიდი მადლობა.

გუგა მადლობის ნიშნად თავს უქნევს კუკუს, რომელიც მას თვალს არ აცილებს და ისე ცლის ჭიქას.

გულო: ამ სასმელის პლასმასით გაფუჭება იქნებოდა? მცოდნოდა, წამოვიდებდი ხრუსტალის ჭიქებს, ყინულებსაც მოვიმარაგებდი.

ციცი: ნაბიჯ-ნაბიჯ, გულო, ერთბაშად ნუ მოინდომე, შემდეგზე ჭიქებს შეცვლი, მერე ყინულებსაც ჩაიყრი, აღარ გახსოვს გუშინ რას სვამდი?

გულო: ჯოკერს, შეჩემა, როგორ არ მახსოვს. თან გეკაიფება, თან გბრიდავს.

ციცი: ორღარიანი რა იქნება აბა?

გულო: სამი გახადეს მაგ უნამუსოებმა.

ვოკა: (მარიკას) სიარული მეზარება, განა მართლა ვერ დავდივარ.

მარიკა: (მიშტერებული იყო ეტლს) უკაცრავად, დიდი ბოდიში...

ვოკა: ვხუმრობ, ვერ დავდივარ. მარა არც მჭირდება, მატარებენ, ეგრე უფრო ადვილია.

გულო: იცი, რას ცეკვავდა ეს არიფი?

მარიკა: მართლა?

ვოკა: რა ვიცი აბა.

მარიკა: ბავშვობაში?

ვოკა: მთლად ბავშვობაში არა, 15 წლის ვიყავი, რო დავანებე.

მარიკა: რატომ დაანებე?

გუგა ადვილს ვეღარ პოულობს. ციცი მას უყურებს. ვოკა მშვიდად პასუხობს პაუზის შემდეგ მარიკას.

ვოკა: ჩემი პედაგოგი ამერიკაში წავიდა, იქ ვილაც მოცეკვავეზე გათხოვდა, მე კიდევ სხვა ვერავისთან დაფუძე გული და ვგრე შემომენება თავისით.

მარია: მეც ვცეკავდი.

ვოკა: სამეჯლისოს?

მარია: ქართულს.

ვოკა: მერე?

მარია: მერე არაფერი, სიმაღლე არ გიწყოფს ხელსო და გამომიშვეს.

ვოკა: შენ გული არ გაიტეხო.

მარია: მაშინ მეწყინა, ეხლაც რო მახსენდება ხოლმე, მწყინს, მაგრამ ისე აღარ.

გულ: ვოკა, იცეკვე რა.

ვოკა: ცოტა ხანში.

გულ: სერიოზულად გეუბნები.

ვოკა: მეც სერიოზულად გპასუხობ.

ციცი: გულორდავა, მოვიდნენ?

გულ: იცეკვოს რა, შენ ძმობას ფიცავარ, იმ დღეს სახლში დაუარა.

კუჭუ: როგორ უნდა იცეკვოს, შეჩემა, გააფრინე?

გულ: როგორ და ჭრელად... ვოკა, ტელეფონი მაიტა.

ვოკა: რად გინდა?

გულ: მესიჯები უნდა წავიკითხო. მაიტა რა...

ვოკა ტელეფონს იღებს ჯიბიდან.

ვოკა: ნუ ატყდი ეხლა რა.

გულ: ის სამეჯლისოები კიდევ გიწერია?

ვოკა: არა.

გულო ტელეფონს ართმევს ვოკას, ეძებს მუსიკას და რთავს.

გულ: ავოიე. ვოკა, დაუარე!

ციცი: კაი, მართლა გამომტერდი, ბიჭო, შენ?

გულ: არ ჯერათ, შენ ძმობას ფიცავარ, ეხლა ნახეთ, სიმონ, მე ვიქნები ვოკას ფეხები.

გულო დგება, ეტლს ხელებს კიდებს და ვოკა თავისუფალ ადგილას გაჰყავს, ტელეფონიდან სამეჯლისო საცეკვაო მუსიკა იხმის.

ვოგვა: გეყოფა, გულორდავა.

კუჭუ: კაცმა ამდენი იშრომა, სცენა მოგიწყო, მუსიკა ჩაგირთო.

ციცი: მიდი, ვოგვა.

ვოგვა: თქვენ რას მიკეთებთ, უნდა მიყუროთ?!

ციცი: აგერ მარიკა იქნება შენი მეწყვილე.

მარიკა: არა არა.

კუჭუ: როგორ არა?!

ციცი: მიდი, მარიკა, თორე არ გაგიშვებენ ესენი სახლში.

გუგა: კაი მოიცადეთ რა.

მარიკა: არა არ ვიცი.

ვოგვა: არაფერი ცოდნა არ უნდა, აგისნის უცებ.

მარიკა: ვერა, უნიჭო ვარ.

ვოგვა: უნიჭო ხარო, არ უთქვამთ, სხვა რამე გითხრეს.

მარიკას ელიძემა, მავრამ დაბნეულია და გუგას შეხედავს.

კუჭუ: მიდი, მარიკა, თორე ადგება და წავა.

მარიკა: კარგით.

კუჭუ: ვაშა!

მარიკა ვოგვასკენ მიდის. ვოგვა უცებ დაფაცურდება.

ვოგვა: გულორდავა, უკან რიჩაგს ხედავ?

გულო: რომელს.

ვოგვა: შავს, ერთია სულ.

გულო: ხო.

ვოგვა: ეგ დააკაჩავე.

გულო ატრიალებს სახელურს. ვოგვას სკამი მაღლა იწევა.

კუჭუ: ამას შეხედეთ, რა ნავაროტკები აქვს.

ვოგვა: დახრილი ხოარ იცეკვებს გოგო?!

ციცი: საღოლ, ჩაგეთვალა.

ვოგვას სკამი იწევა და ის მარიკას თითქმის უტოლდება.

მარიკა: რა უნდა გავაკეთო?

ვოგვა: ერთი ხელი აქ დამადე, მეორე აქ. და უბრალოდ გამომყევი. გულორდავა.

გულო: ხო, ბოსს.

ვოგვა: რო გეტყვი მარჯვნივ – მარჯვნივ წამიყვანე.

გულო: მარცხნივ რო მეტყვი, მარცხნივ ხო?

ვოკა: ხო.

ციცი: გულო, არ შეარცხვინო კაცი.

გულო: გეკადრებ, სიმონ?

ვოკა და მარია სასაცილოდ იწყებენ ცეკვას, მარიკას დაბნეულობისგან ფეხი ერევა. ვოკაც ვერაა მოწოდების სიმადლეზე, თუმცა მთელი გულით ცდილობს და ნერვიულობა ეტყობა.

ვოკა: მარჯვნივ, გულო.

გულო: არის მარჯვნივ!

ვოკა: ნუ ხარ დაძაბული.

მარია: კაი, მარა არ გამომდის.

ვოკა: გამოგივა... მარჯვნივ, გულო.

გულო მარცხნივ გაწევს ვოკას.

ვოკა: ეგაა მარჯვნივ, ბიჭო?!

გულო შეცდომას ასწორებს და მარჯვნივ სწევს ეტლს.

გულო: პარდონ, ბოზიშვილივიყო! უი, უკაცრავად.

მარია: არა უშავს.

გულო: მეთქი მარჯვნივ-მარცხნივ და ეგრე მიეწეობა.

ვოკა: არა, მე მისმინე. ეხლა მარცხნივ.

გულო: ა ძმა.

კუკუ: სადოლ, ვოფიკ, მიდი შეუბერე!

ბიჭები იცინიან, ერთადერთი ვუვას აქვს გაუბედურებული სახე.

ვოკა: უკვე გამოგდის, ხედავ?

მარია: ვითომ?

ვოკა: მარცხნივ, გულო.

გულო: ბაზარი არაა, უფროსო.

ცოტა ხანი კიდე ცეკვავენ, ვოკა ნელ-ნელა შეცდომებს უშეებს.

ვოკა: კაი, გვეყოფა.

გულო: მიდი, ცოტა კიდე.

ვოკა: გეყოფა, გამაჩერე... გულორდავა.

კუკუ: მიდი, ვოკა, მიდი, არ გაჩერდე!

ციცი: მალადეც ბიჭი!

ვოგკა: გამანერე-მეთქი.

გულო: კაი რა, ნუ ატრაკებ.

ვოგკა: გაანერე ეს დედამოტყნული!!!

უცებ გულორდავა ჩერდება, ყველა ჩუმდება. ვოგკა ანერვიულებულია, მაგრამ მაღევე მშვიდდება.

ვოგკა: ბოდიში.

მუსიკა ითიშება.

ციცი: ეე, რა მოხდა?

ვოგკა: მორჩა კონცერტი.

კუკუ: რა მოხდა?

ვოგკა: ტელეფონი დაჯდა.

კუკუ: აბა შენა ხარ რა, სახლიდან რო გამოდიხარ, ტელეფონი არ უნდა დატენო?

ვოგკა ჭიბიდან დამტენს იღებს და გულოს აწვდის.

ვოგკა: შეაერთე რა.

გულო ართმევს დამტენს და ტელეფონს.

გულო: ეგეთი იაფლიში, ვოგკა? საცეკვაოდ რო მიდიხარ, ტელეფონი დატენილი არ უნდა გქონდეს?

ვოგკა: მიდი ესლა ეკაიფეთ იმას, ბიჭო.

ციცი: ბრავო. მაგარი იყო.

ციცი ტაშს უკრავს, დანარჩენებიც აყვებიან. ვოგკა მარიკას მაღლიერი თვალებით უყურებს.

ვოგკა: მაღლობა.

მარიკა: არაფრის, რა მაღლობა, პირიქით, ბოდიში, ვერ აგიწყვე მოძრაობები.

ვოგკა: ძაან კარგადაც ამიწყვე. გულო!

გულო: მარჯვნივ, ძმა?!

ვოგკა: დამწიე.

გულო: ბაზარი არაა.

ვოგკა: ნელა, თორე დამახეთქებ.

გულო: ნელა ვშვები სიმონ, აკურატულად, რბილად დაეშვები, მენდე რა, ვოგკჩიკ.

ვოგკა: გენდობი.

გულო სკამს საწეის მდგომარეობაში აბრუნებს.

გულო: აჰა, ეგაა.

ვოგკა: მაღაღეც.

კუკუ: ვაა, მაგრა გაასწორე რა ვოვკა.

ციცი: სახლში უბერავ ხოლმე?

ვოვკა: არა, ბიჭო, გაგიჟდი?

ციცი: ვის ატყუებ, აბა ეგ მუსიკები რად გინდა ჩაწერილი რო გაქ?

ვოვკა: ვუსმენ ხოლმე რა ხანდახან. კაიფის ხასიათზე რო ვარ.

კუკუ: კაიფობ?

ვოვკა: სუფთა მორფით.

გულო: მაკაიფე რა?!

ვოვკა: ჩემთაგზე რო ვკაიფობ, რო მახსენდება.

გუბა: (მარიას) რა იყო?

მარია: არაფერი.

გუბა: არ გეძინება?

მარია: არა, შენ?

გუბა: წამოდი, გაგაცილებ.

მარია: შენ არ მოდიხარ?

გუბა: ვიქნები ცოტა ხანი და მოვალ. არ აპირებენ ბიჭები ჯერ დაშლას, არა, ციცი?

ციცი: ჰო, რა ვიცი, სასმელი კიდევ არის, შენ წადი თუ გინდა.

გუბა: არა, არ მინდა, გაგაცილებ და ამოვალ.

მარია: დაგრჩები მეც და ერთად წავიდეთ.

გუბა: სახლში მიდი და მეც მალე მოვალ.

მარია: რატომ?

გუბა: რა რატომ?

მარია: არ შეიძლება აქ რომ ვიყო?

გუბა: არ შეიძლება. (ხუმრობით) კაი ველარ შეუგინიათ შენი შიშით.

ციცი: უზრდელები ვართ, ძმაო, მაგის თქმა გინდა?

გუბა: პირიქით.

გულო: სანამ მოხვიდოდი, მარია, მაშინაც არ ვიგინებოდი.

გუბა: წავვებით?

მარია: რა წესია...

გუბა: გაგაცილებ და ამოვალ, ბიჭებო.

მარია: დარჩენა მინდა...

გუგა: გვაცადე რა ცოტა ხანს.

მარია: დარჩენა მინდა.

გუგა: წამო მაშინ ექსკურსიაზე.

კუკუ: გული არ გაუხეთქო, სად მიგყავს ბიჭო.

გულ: მართლა ამ სკოლის დათვალიერება იქნება?

ციცი: *(გულს)* შეეშვი.

გუგა და მარია გადიან.

ვოვა: რა კაი გოგოა.

კუკუ: კი, მაგარი საყვარელი.

ვოვა: კუკულაძე, შენ შიგ ხომ არა გაქ?

კუკუ: რა გინდა?

გულ: რა მოტყნული სიყვარულების სადღეგრძელოები აგიტყდა?

კუკუ: აეგრე ამიტყდა, შენ ვინ გკითხავს?

გულ: შეჩემა, ცოლთან ერთად მაგის დრო იყო?

კუკუ: მიხვდებოდა მარია?

ციცი: არა, დაიკიდე.

გულ: რო მიმხვდარიყო, გაგიტყდება?

კუკუ: რაა? კი, მაგრად.

ვოვა: რა ბავშვივით გამოხტომა იყო, რა იყო.

კუკუ: კაი, ვსიო, ხო გავჩუმდი, რო მთხოვე?

გულ: ბიჭო, რა მაგარია.

ციცი: რა?

გულ: სასმელი. იმენა სულს ეფინება.

კუკუ: გუგას რა ჭირს?

გულ: რა ჭირს?

ციცი: არაფერი არ ჭირს.

კუკუ: რა არაფერი. თავიდან გონორზე იყო.

ვოვა: მე ვერაფერი გონორი ვერ შევატყვე.

კუკუ: შენ სანამ მოხვიდლოდი...

ციცი: რაღა გონორზე იქნებოდა, რო გაიგო, რაც გჭირს, სახე უნდა გენახა.

ვოვა: ჭორაობთ, ბიჭებო?

გულ: ვბაზრობთ... მოდი დავლიოთ რა.

ციცი: გუგას დაველიოთ.

კუკუ: რო მოვა, კიდევ დავლიოთ.

გულო ასხამს სახმელს.

კუკუ: ხსოვნა იყოს რა. რამდენი ვილაპარაკეთ და არ გვითქვამს.

გულო: ხსოვნა იყოს...

დურფენიდან გუგას და მარიკას ჩხუბის ხმები ისმის, ცალკეული სიტყვები და წინადადებები: „მოდი-მეთქი აქ, რო გეუბნები...“ „რა უნდათ შენგან?“ „სად შეხვალ შენ, ვოვო, სულელი ხო არ ხარ!“ „მარიკა!“ „სახლში წადი-მეთქი რო გეუბნები!“ „გამატარე, გამატარე-მეთქი.“ „ან წამოხვალ სახლში, ან რო მოხვალ, აღარ დაგხვდები.“

ბიჭები იზაფრებიან... გუგას და მარიკას ხმები სიშორეში იკარგება, გარკვეული დროის შემდეგ გუგა ოთახში ბრუნდება...

გულო: მშვიდობაა?

გუგა: რაა?! ხო, მშვიდობაა, აბა რა უნდა იყოს... თქვი აბა?

ციცი: გააცილე ცოლი?

გუგა: ხო.

კუკუ: როდის მოასწარი?

გუგა: ტაქსი იდგა აქვე. რა დალიეთ?

გულო: ჩვენების ხსოვნა ვთქვით.

გუგა: ხსოვნა იყოს... გისმენ-მეთქი!

ციცი: ვოვკა, მოგვიყვი რა.

ვოვკა: რა მოვყვე?

ციცი: რავი ეგ ამბები, სასაცილოდ რო მოყვეი იმდღეს, ეგრე.

ვოვკა: კაი, დაიცა რა.

ციცი: მიდი გუგამ არ იცის არაფერი. უთხარი. რა მოყვეს.

გუგა: რა? მოყვეი, მიდი.

ვოვკა: რავი რა არის მოსაყოლი. ერაყში წავედი რა. ვილაცხები გამოვნახე ახლობლები, ის-ეს და მივედი რა.

კუკუ: შენც მაგარი ხარ, ერაყში რა ჩემი ყლე გინდოდა?

ვოვკა: აბა რა გამეკეთებინა, ცეკვით ველარ ვიცეკვებდი, რაც მაგ ცეკვის გამომ მე ამბები გამოვიარე. თან კაი რა ცეკვა, ნუ რა უნდა გამეჩანა ცეკვით, მაქსიმუმ რესტორნებში მეცეკვა ღამეში 50 ლარად, ისიც შაბათ-კვირა. მერე კიდე ამ მთვრალეებს აგინებინე თავი და

პიდარასტი აძახებინე. ერაყი რა, რა მნიშვნელობა ქონდა, რამე ხომ უნდა მეკეთებინა? ხელფასიც დიდი იყო. 800 დოლარი თვეში, ესუმრები მაგხელა ფულს? ჩავედი თუ არა, იარაღი დამაჭერინეს ხელში, უკვე აღებულ ტერიტორიებს ვამაგრებდით. წესით, რეზერვისტებს რაც უნდა ეკეთებინათ აგვისტოს ომში. ორი კვირა სიმშვიდე იყო, ვერც ვგრძნობდით, ომში რომ ვიყავით, გეგონებოდა, სადღაც უდაბნოში ავტომატიანი ბიჭები უბრალოდ ვისვენებდით. ორი კვირის მერე შორიდან სროლის ხმები მოგვესმა, განგაში ატყდა. მერე რაღაც გვესროლეს, რა იყო, არ მახსოვს, რო გამოვფხიზლდი, ფეხებს ვეღარ ვგრძნობდი.

გუბა: ციციშვილი, გისმენ-მეთქი.

ციცი: რას მისმენ?

გუბა: გაუშვი ცოლიო, შენ არ მითხარი?

ციცი: ვერ გავიგე, რას მისმენ?

გუბა: ვერ გაიგე კი არა, ბიჭო, საქმეზე ილაპარაკე.

გულ: დამშვიდდი ტო, რა ხდება?

გუბა: შენ რაღა გინდა? რა გინდათ, ბიჭო, საერთოდ? ეს დედამოტყნული ან თქვით ან თუ არ ამბობთ, განუშვით, გამიგე, საერთოდ...

გულ: როგორ მელაპარაკები?

გუბა: რა როგორ გელაპარაკები?

კუკუ: დაწყნარდით, ბიჭო, გუბა, დამშვიდდი რა, ძმაო.

ვოკა: კაი, საკმარისია.

გუბა: შენი დასამშვიდებელი რა მჭირს, ბიჭო?!

ვოკა: გუბა, დედა როგორ არის?

ავექტში ჩავარდნილი გუბა ხელს უქნევს ვოკას და ეტლიანად ძირს აგდებს. ამის დანახვაზე გულორდავა სკამიდან სწრაფად დგება და გაშტერებული უყურებს ვოკას, კუკუ და ციციშვილიც დგებიან, ციცი დანახსნის და გუბასკენ იწეებს.

ვოკა: არ დაარტყა, ბიჭო! ხელი არ დაარტყათ!

ციციშვილი და კუკუ ჩერდებიან, გუბა აზრზე მოდის და ძირს დავდებულ ვოკას უყურებს.

ციცი: ააყენე, შე ყლეო!

გულს ფხიზლდება და ვოკას წამოყენებას იწყებს.

მას კუკუ და ციციც მივარდებიან. ვოვკას ეტლში სვამენ. გუგა სკამზე ჯდება, ყველა დაძაბულობისგან გახშირებულად სუნთქავს. გუგა უცებ მერხზე მუშტს არტყამს. ყველა გუგას უყურებს. გუგა ნელ-ნელა წყობიდან გამოდის, მუშტებს უფრო გამეტებით ურტყამს მერხს და თვალები უცრემლიანდება, ღმუილის მაკვარ ხმებს უშვებს და სიმწრის ცრემლები თქრიალით მოსდის. ბიჭები გაოგნებულები უყურებენ მას. გუგა ნელ-ნელა მშვიდდება.

ციცი: მიდი, წყალი შეისხი...

გუგა ცოტა ხანი უძრავად ზის, შემდეგ ციციის ემორჩილება, მძიმედ დგება სკამიდან და საკლასო ოთახიდან გადის. რამდენიმე წამის განმავლობაში ოთახში სრული სიჩუმეა. ყველა თავისთვის არის ჩაფიქრებული.

ვოვკა: კმაყოფილი ხარ?

ვოვკას არავინ პასუხობს.

ვოვკა: აი ეგ შეგრძნება მაინტერესებს რა, რო იცი, რო დღეს პირველად დაგეძინება მშვიდად. როგორია ეგ შეგრძნება, მაგრად მაინტერესებს.

კუკუ: რა დაემართა.

ვოვკა: მარტო მაგან მირტყა იმ დღეს? ამოიღეთ ხმა, ტო, მარტო მაგან მცემა მეცხრე კლასში? ილაპარაკეთ რა, მეტი რაღა გავაკეთო, მოვედი, გამოგყვევი, თქვენ თუ ერთი გუგა არ გახსოვთ კარგად, მე რომელი უნდა მახსოვდეთ... ჩომბე. ისიც იმ დღეს სკოლაში არ იყო და მაგიტომ... რომელმა არ მირტყით-მეთქი, ბიჭო, ხმა ამოიღეთ!

გულ: ყველამ. იმენა ცხვრებივით ყველამ გირტყით, არ გვინდოდა, მარა გირტყით.

კუკუ: გუგას თითის დატკაცუნებაზე ყველამ გირტყით...

ციცი: აღარ გინდა რა მაგაზე.

ვოვკა: აღარ მინდა... მიდი, ეხლა წადით...

ბიჭები ვოვკას ამოხედავენ. ყველა ჩუმდება.

ვოვკა: ჰე, წადით ეხლა... მარტო მინდა რომ დავხვდე.

კუკუ: რად გინდა?

ვოვკა: წადით!

გულ: გამოვიდეს და ერთად გავიდეთ რა, ვოვკა, რად გინდა.

გამოვიდეს დაველაპარაკოთ ესე ხო არ დავტოვებთ.

ვოვკა: ხო ჯერ არ დაგიტოვებიათ... ნულა გამამეორებინებთ რა. ძმურად. წადით.

კუკუ: რამე არ მოხდეს...

ვოვკა: რაღა უნდა მოხდეს.

ციცი: წავედით.

ციცი დგება, დანარჩენები გაკვირვებულები უყურებენ მას, ციცი ანიშნებს, ადექითო, გულო და კუკუ დგებიან და გასვლას აპირებენ.

ვოვკა: ამ ნაგავს ვის უტოვებთ?

ციცი, გულო და კუკუ პარკებში ბოთლებს და სხვა პროდუქტებს ავროვებენ.

ვოვკა: ორი ჭიქა დატოვეთ, დანარჩენი ააღაგეთ.

ციცი: სახლში როგორ წახვალ?

ვოვკა: რამეს მოვიფიქრებ.

ციცი: აბა შენ იცი.

ვოვკა: ხო, მე ვიცი.

ბიჭები გადიან. ვოვკა მარტო რჩება ოთახში. პაუზა. დაახლოებით ერთ წუთში ოთახში გუგა შემოდის და კარშივე ქვაგდება. სახე მობანილი აქვს, თვალები დასიებული.

ვოვკა: შემო, რას დგახარ კარში.

გუგა დაბნეული შემოდის ოთახში.

ვოვკა: დაჯექი.

ვოვკა მასთან ახლოს, სკამზე ანიშნებს გუგას. გუგა ნელა მიდის სკამისკენ და ჯდება.

გუგა: სად არიან?

ვოვკა: წავიდნენ, მე ვთხოვე. მარტო მინდოდა დალაპარაკება... როგორა ხარ?

გუგა: არამიშავს.

ვოვკა: გამაწყვეტინე... ჰოდა, რას ვევებოდი, ფეხებს და ნახევარ სახეს ვეღარ ვგრძნობდი-მეთქი... გამომაქანეს იქიდან სამხედრო თვითმფრინავით, აქ ოპერაცია გამიკეთეს, თავიდან ექიმები მაიმედებდნენ, მკურნალობის შემდეგ გაივლიო, თვალს აღარაფერი ეშველებო, მაგრამ სიარული შეიძლება შეძლო. 5 წელი ეგრე

გავატარე, იმაზე ფიქრში, რო როდესმე ავდგებოდი და გავივლიდი რა. ხანდახან ცეკვაც მენატრებოდა, მაგრამ უფრო სიარული, ჩვეულებრივი სიარული რა, პურზე რო გახვალ მეზობელ კორპუსში, ხო იცი, და ისევ სახლში ამობრუნდები, ეგეთი სიარული. მერე ნელ-ნელა მაგაზე ფიქრსაც დავანებე თავი, მივხვდი, რომ ვერ გავივლიდი, დავჯექი სახლში, სხვა რა გზა მქონდა, დავჯდებოდი, აბა რას ვიზამდი. დავჯექი და ბიჭო... თამაში დავიწყე, კომპიუტერის რა, ისე ასწორებს, შენ ძმობას ვფიცავარ ეგრე ცხოვრებაში არაფერი გამსწორებია, თავისით რა, თავს ძალა დავატანე კი არა, რა უნდა მეკეთებინა, ერთხელ დავუჯექი და ისე წაიღო, განა თავს ძალა დავატანე, აბა წარმოიდგინე, 23 წლის ბიჭმა, მთელი დღე სკამზე ჯდომით ტრაკი რო გაქ დაბრტყელებული, სხვა რა უნდა აკეთო. იმ დაბრტყელებულ ტრაკზეც არ გეფიქრება, ვერ გრძნობ და იმიტომ. გამიგე? და იცი, რას მივხვდი? ყველაზე მაგრად მისწორდება ეგ პროცესი, ცხოვრებაში ეგრე არაფერი გამსწორებია, ისეთი თან, დინჯი, არსად რომ არ გეჩქარება... მისმენ?

გუბა: ჰო...

ვოკა: დღევანდელი შეხვედრა ციციის მოქოქილია...

გუბა: ვიცი.

ვოკა: თვითონ გეტყვის, ან არ გეტყვის, არ ვიცი...
ბავშვობაში რაღაც დათმო შენთან, გახსოვს რა?

გუბა: არ მახსოვს.

ვოკა: ეხლა კარგად იქნება, რო გნახა, კარგად იქნება.
დაიკიდებს ალბათ... ლიმონათი არ გინდა?

გუბა: არა.

ვოკა: შენი მჯერა რა... მართლა მჯერა, მაგრამ ყველაფერი ისე რომ არ მომხდარიყო, როგორც მოხდა, იმ კაიფს ვერ დავიჭერდი, რითაც ეხლა ვკაიფობ. გესმის?

გუბა: არ მესმის, ვოკა, ვერ ვგებულობ. თუ რამე მესმოდეს, მამისს ულს ვფიცავარ.

პაუზა

ვოკა: მაშინ ესე გეტყვი, ის რაც ეხლა მე მჭირს, შენი ხელიდან არ მჭირს, და ვისი ხელიდანაც მჭირს, იმან არ უნდა გაიგოს...

გუბა: რას მეუბნები, ვერ გავიგე...

ვოკა: როგორ ვუთხრა აბა...

გუბა: ციციშვილი?

ვოკა: მერხის რეზინის დრინები გახსოვს?

გუბა: კი.

ვოკა: მეც მახსოვს რა... ციციშვილს ეჭირა. რაღაც დამიზიანდა ხერხემალში და ნელ-ნელა ტრაკზე დამსვა, ორი წელი ჩუმად ვკოჭლობდი... რაკეტა და ნაღმები მოგონილია, ბავშვური ამბავია, ვითომ რო გმირულად დაეცა ფრონტზე და ეგეთი ამბები... რა ვიცი, ნაღდად რაც მოხდა, მაგ ვერსიას კი ჯობია, მედლები მაქ სახლში, ჩემი ძმა ოქრომჭედელია, ეროვნული გმირი ვარ, ბიჭო, უბრალოდ სურათები არ გადამიღია ერაყში, გამიგე? ის ტელეფონი, რითიც ვიღებდი, აფეთქდა.

ეს შენ იცი და ჩემმა ძმამ მარტო, შენც იმიტო გეუბნები, რო რატო გეუბნები, საერთოდ თუ ვიცოდე, ბოზიშვილი ვიყო, რო არ ვუთხრა, არ გამოვყლევდე ერთ დღესაც და არ ვუთხრა, გესმის?

გუბა: მესმის.

ვოკა: რა კაი გოგოა, ბიჭო, მარკა.

გუბა: ჰო.

ვოკა: გემოვნება და ჩათლახი თვალი კი გქონდა ბავშვობიდან, კუკუს ტურფასი არ იყოს.

გუბა: აუ, ვოკა.

ვოკა: თავში წამომარტყი რა.

გუბა: რას მეუბნები.

ვოკა: წამომარტყი რა, ოღონდ ისე რა, ჯანიანად, სკამზე ვზივარ და თვალი არა მაქ და ეგეთები არ გაითვალისწინო.

გუბა: შემეშვი რა.

ვოკა: მიდი რა. გამიწიე ანგარიში. ერთი წამომარტყი.

გუბა: არ შემიძლია.

ვოკა: ისე კარგად შეგიძლია რო... მიდი, ბიჭო, რა დაგემართა. ერთი წამომარტყი თავში.

გუბა: რა გინდა, რას გადამეკიდე?

ვოკა: რა ქლანჩუნასავით იქცევი, ერთი წამომარტყი-მეთქი, საკაიფოდ როგორც იცოდი ხოლმე ადრე წამორტყმა

ისე, მიდი, თორე გაგახსენე ყველაფერი, კიდე ორ პარტიას ვაბლაველებ, ისეთები მასსოვს, იცოდე.

გუგა: შემეშვი რა.

ვოგა: წამომარტყი და შეგეშვები, ძმაო. ეგეთი რამე გაგიგია, კაცს წამორტყმას თხოვდე და არ გისრულებდეს.

გუგა მოულოდნელად ვააჩანებს და თავში წამორტყამს ვოგას. ძლიერად მოუვა. ვოგა სკამზე შეტორტმანდება. აშკარად ეტკინება თავი. ვოგა მტკივან ადვილას ხელს იკიდებს, გუგას გაბრაზებული თვალებით უყურებს და ძლიერი წამორტყმით პასუხს უბრუნებს.

ვოგა: მეტკინა, შეჩემა!

გუგა: მეც მეტკინა.

ვოგა: დამაზანზარა, ტელეფონი სადაა, დაიტენებოდა, იყოს, მე ავიღებ. თამაშებს არ თამაშობ?

გუგა: არა, არ მევასება.

ვოგა: ბიჭო, რაღაც თამაშია, გავიჭედე, ვერ გავდივარ შემდეგ ტურში და მაგიჟებს.

ვოგა ტელეფონს იღებს და თამაშს რთავს, გუგასთან მიდის და აჩვენებს.

ვოგა: ნახე, რამხელა მუტრუკია, სისხლი გამიშრო, ვერ გავცდი... მიდი, ეგრე, ვაახ შენი, დამბრიდა... მიდი შენ აბა?

გუგა: არ ვიცი თამაში.

ვოგა: მიდი, ადვილია. ამას და ამას უნდა აჭირო, არ გინდა? მაშინ გამიყვანე აქედან.

გუგა ღებება, ეტლს კიდებს ხელს და ნელ-ნელა, გორაობა-გორაობით გაყავს ვოგა.

ვოგა: ბიჭები გარეთ არიან და სურათი გადავიღოთ. კიბეებთან.

გუგა: აბა წავიდნენო?

*ცარიელი საკლასო ოთახი.
სიბნელე.*

დასასრული